Specifika odměňování za úkony právní služby poskytované obhájcem v extradičních řízeních

JUDr. JAN MIFEK
Katedra občanského práva, Právnická fakulta,
Západočeská univerzita v Plzni
Asistent soudce Krajského soudu v Plzni

DOI: https://doi.org/10.24132/ZCU.NADEJE.2024.342-351

Klíčová slova:
právo; občanské právo; extradice; extradiční řízení; odměňování

Úvod

Problematika odměňování ustanovených obhájců je jednou ze stěžejních otázek souvisejících s trestním řízením. Je řešena ať již v „klasickém" trestním řízení, ale rovněž v řízeních vedených podle zvláštního zákona (ZMJS),[1] v řízeních extradičních nebo v řízeních o uznání výkon cizího rozhodnutí na území České republiky, nebo naopak.

Co je důležité, tato řízení jsou vedena podle zákona ZMJS, subsidiárně se užije trestního řádu,[2] pokud ZMJS nestanoví jinak a pokud jím není konkrétní otázka upravena (§ 3 odst. 1 ZMJS).

Toto je právě případ odměňování ustanovených či zvolených obhájců, neboť tato problematika zvláštní úpravu ve speciálním zákoně nemá. Při určování

---

1 Zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZMJS").

2 Zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TrŘ").

odměny obhájce se tak postupuje podle obecné úpravy trestního řádu (§ 151 až 156).

V řízeních podle ZMJS je ve většině případů **nutná obhajoba**. Podle § 14 odst. 1 ZMJS obhájce musí mít osoba vždy, pokud se vůči ní vede řízení o vydání do cizího státu,[3] vůči níže se vede řízení o předání z České republiky,[4] vůči níž se vede řízení o rozšíření předání[5] nebo vůči které se vede řízení o rozšíření předání,[6] jakož i v dalších konkrétních případech.[7]

Vzhledem k rozmanitosti řízení, kterých se nutná obhajoba týká, a se kterými je pak spojena následná problematika odměňování obhájce, bude se tento příspěvek blíže zabývat pouze případem uvedených v § 14 odst. 1 písm. b) ZMJS, a sice *řízení o předání z České republiky do jiného členského státu*.

Toto řízení má pak svá specifika, přičemž klíčovým specifikem je to, že toto řízení se vede s jiným členským státem (EU) na základě evropského zatýkacího rozkazu (§ 189 odst. 1 ZMJS). Evropský zatýkací rozkaz je zde velmi důležitým dokumentem, zejména pak co se rozhodování o uplatněné odměně obhájce týče, a bude o něm blíže pojednáno níže.

Myšlenkou tohoto příspěvku tak bude ve stručnosti poukázat na určitá specifika, která vykazuje proces rozhodování o uplatněné odměně obhájce v extradičním řízení podle ZMJS, zejména se pak bude věnovat odlišnosti stanovení výše „tarifu“ neboli výše odměny za jeden úkon právní služby a bude se věnovat také problematice „časově náročných úkonů“ v předávacím řízení, jakož i odměně za užití cizího jazyka v tomto typu řízení.

Obhájce za vykonanou obhajobu po pravomocném skončení věci zasílá soudu v souladu s § 151 odst. 2, odst. 3 TrŘ vyúčtování odměny a náhrady hotových výdajů. O této odměně je nutné rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejpozději do dvou měsíců od podání návrhu (§ 151 odst. 3 TrŘ).

Rozhodnutí o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů obhájce je podmíněno návrhem obhájce. Proti rozhodnutí o přiznání (a v části případů rovněž i o nepřiznání) odměny a hotových výdajů je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Jelikož je soudem věcně příslušným konat předávací řízení v prvním stupni soud krajský (§ 202 ZMJS), bude i tento orgán rozhodovat o odměně ustanoveného či zvoleného obhájce. Vzhledem k devolutivnímu účinku podané

---

3 § 14 odst. 1 písm. a) ZMJS.
4 § 14 odst. 1 písm. b) ZMJS.
5 § 14 odst. 1 písm. c) ZMJS.
6 § 14 odst. 1 písm. d) ZMJS.
7 § 14 odst. 2 ZMJS.

stížnosti, rozhoduje o tomto podaném prostředku nadřízený soud, kterým je v těchto případech soud Vrchní.[8]

Vrchní soudy pak rozhodují o podaných stížnostech jako o opravných prostředcích, a svou rozhodovací činností velmi bohatě rozvíjí judikaturu ve věcech odměňování obhájců v předávacích věcech. Proto bude příspěvek obsahovat i poznatky z této rozhodovací činnosti, která velmi bohatě, a dle názoru autora vhodně, doplňuje zákonnou úpravu a pomáhá ke sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů jako soudů rozhodujících v prvním stupni.

Konkrétní úkony právní služby a jejich odměňování

Na úvod je nutné konstatovat, že vyúčtování obhájce, jakož i přezkum soudu, probíhá podle zvláštního předpisu, kterým je *vyhláška ř. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů* (dále jen „AT“).

Soud proto přezkoumává vyúčtování obhájce, který tak činí s odkazy na příslušná ustanovení advokátního tarifu. Avšak zejména v předávacích řízeních existují určitá specifika, která ovlivňují výklad jednotlivých ustanovení AT. Níže proto bude věnován prostor oblastem, které vyžadují specifičtější přístup a výklad, právě s ohledem na skutečnost, že jsou vyúčtovány v rámci předávacího řízení.

Výše základní sazby tarifu podle § 10 AT, § 7 AT

První z oblastí, která bude rozebrána, je výše základní sazby tarifu za jeden úkon právní služby. Tato sazba je v AT upravena v ustanovení § 10 a následně pak v § 7.

Ustanovení § 10 odst. 3 pak stanoví, že při obhajobě v trestním řízení (což předávací řízení je), se považují za tarifní hodnotu konkrétní částky, jejichž výše je závislá na výši trestní sazby za trestný čin, který je v dané trestní věci projednáván. Může tak jít o tarifní hodnoty ve výši 5 000 Kč (trestný čin, na který zákon stanová trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje 1 rok), 10 000 Kč (převyšuje 1 rok a nepřevyšuje 5 let), 30 000 Kč (převyšuje 5 let a nepřevyšuje 10 let) a 50 000 Kč (převyšuje 10 let nebo lze uložit výjimečný trest).

---

[8] Srov. přiměřeně § 25 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákon, ve znění pozdějších předpisů.

Na toto ustanovení pak navazuje ustanovení § 7 AT, které již stanovuje konkrétní sazbu mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby na základě tarifní hodnoty.

Zásadní je proto určit trestní sazbu, kterou je vyžádaný v členském státě ohrožen (pokud je předáván k trestnímu stíhání) nebo která byla vyžádanému v členském státě uložena (pokud je předáván k výkonu trestu odnětí svobody).

Je totiž častým omylem, že obhájce určí tarifní hodnotu úkonu právní služby tak, že ji odvozuje od horní výše trestní sazby, kterou by vyžádaný byl ohrožen v české republice (na základě zásady oboustranné trestnosti).

Pokud je předáváno do členského státu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu do členského státu, děje se tak na základě evropského zatýkacího rozkazu. Tento evropský zatýkací rozkaz pak obsahuje (nebo by měl obsahovat) přesný údaj o tom, **jakou trestní sazbou může být vyžádaný v členském státě ohrožen** (to v případě předávání k trestnímu stíhání), nebo **jaká je výše trestu odnětí svobody, k jejímuž výkonu je vyžádaný do členského státu předáván** (to v případě předávání k výkonu trestu odnětí svobody).

Při stanovování výše tarifní hodnoty obhájce tedy musí vycházet z těchto údajů obsažených v evropském zatýkacím rozkazu.

Je nesprávná argumentace obhájců, kteří tvrdí, že pokud je trestní sazba v členském státě dána rozmezím např. 6 až 10 let, přičemž vyžádaný byl pravomocně odsouzen k 8 letům odnětí svobody, je nutné vycházet z horní hranice, která v tomto modelovém případě činí 10 let. K tomuto Vrchní soud dodává, že je v řízení o předání vyžádaného k výkonu již uloženého trestu (k výkonu konkrétní výměry) se již neprovádějí žádné důkazy k posouzení toho, zda se trestný čin stal a kdo jej případně spáchal. Trestní sazba v těchto případech nehraje žádnou roli a rozhodující je výměra trestu, který již byl uložen bez ohledu na to, v jaké části škály trestní sazeb se uložený trest pohybuje.[9] Při výkonu obhajoby v předávacím řízení nejde o úkony obdobné úkonům právní služby v trestním stíhání, ale o úkony svojí povahou obdobné úkonům ve vykonávacím řízení.[10] **Pokud je předáváno do členského státu k výkonu trestu odnětí svobody, je nutné vycházet z výměry, která byla vyžádanému skutečně uložena, ne kterou byl ohrožen.** Stejně tak není správný postup obhájce, který by vycházel z horních hranic trestních sazeb dle českých ekvivalentů k trestným činům uložených v zahraničí.

---

[9] Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019, sp. zn. 14 To 125/2019.

[10] Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 1. 2006, sp. zn. 1 To 54/2005.

Naopak, pokud je předáváno do členského státu k **trestnímu stíhání, je v těchto případech nutné při stanovení tarifní výše vycházet z horní hranice trestní sazby, kterou je vyžádaný ohrožen**. Pokud je totiž vyžádaný předáván k trestnímu stíhání, nebylo ve věci ještě rozhodnuto o konkrétní výši trestu. Proto je třeba vycházet z této horní hranice trestní sazby, která vyžádaného ohrožuje a která mu teoreticky hrozí jako možná nejvyšší. Zde se do jisté míry vychází z pravidel advokátního tarifu, kdy pro určení sazeb tarifu je rozhodná horní výše trestní sazby, kterou je vyžádaný ohrožen ve vyžadujícím státu. Tato úprava tak vychází z předpokladu, že čím je trestní řízení vedeno pro závažnější trestný čin, tím je zpravidla náročnější a obtížnější obhajoba a náleží za ní tedy vyšší odměna.[11] Toto konstatování je jedním z klíčových rozdílů mezi výší tarifní hodnoty za úkon právní služby při předání **k výkonu již pravomocně uloženého trestu** a při předání **k trestnímu stíhání**. Starší judikatura rovněž souladně s dnešní praxí konstatovala, že při stanovení výše odměny ustanoveného obhájce v extradičním řízení je třeba vychází z trestní sazby, kterou je vyžádaný v daném řízení skutečně ohrožen, neboť na této skutečnosti je závislá i právní pomoc, jakou obhájce vyžádanému skutečně poskytuje.[12]

Výše uvedené závěry jsou souladné i s ustálenou soudní praxí. Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 4. 11. 2019, *sp. zn. 14 To 125/2019* konstatoval, že „pro stanovení výše odměny ustanoveného obhájce za úkony právní služby v řízení o předání odsouzeného k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody do jiného členského státu Evropské unie je určující výše trestu (resp. jeho nevykonaného zbytku), k jehož výkonu má být tato osoba vydána, nikoli výše sazby trestu odnětí svobody za trestný čin, pro který byla předávaná osoba stíhána."

Totožně pak konstatuje také Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 5. 11. 2019, sp. zn. *I. ÚS 1590/2019*, který se věnoval otázce výše odměny za úkon právní služby v řízení o předání vyžádaného k výkonu trestu odnětí svobody na základě evropského zatýkacího rozkazu. V tomto případě se Ústavní soud rovněž přiklonil k názoru, že rozhodující pro určení výše odměny za jeden úkon první služby je považována výše trestu odnětí svobody, k jehož výkonu byl vyžádaný předáván, nikoli výše trestní sazby, kterou byl vyžádaný ohrožen. Ve svém odůvodnění pak Ústavní soud zdůrazňuje, že vedení obhajoby v předávacím řízení nespočívá v poukazu na skutkové a právní okolnosti vztahující se ke stíhanému skutku a osobě vyžádaného, ale v uplatnění skutečností, které

---

[11] Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 1. 2006, sp. zn. 1 To 54/2005.

[12] Srov. přiměřeně usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 12. 1994, sp. zn. 3 To 160/94.

z hlediska mezinárodní smlouvy nebo vnitrostátní úpravy buď brání tomu, aby vyžádaný byl předán k výkonu trestu, nebo mu zajišťují příznivější podmínky takového předání.

Časově náročné úkony a využití cizího jazyka podle § 12 odst. 1 AT

Druhá oblast, která je pokrytá úpravou advokátního tarifu a má své využití v předávacím řízení, je problematika časově náročných úkonů a využití cizího jazyka při poskytování právních služeb.

Tyto úkony jsou upraveny v § 12 odst. 1 AT tak, že *u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména je-li k nim třeba použití cizího jazyka nebo cizího práva, nebo u úkonů právní služby časově náročných může advokát (obhájce) zvýšit odměnu až na trojnásobek*.

K vymezení pojmu *časově náročný úkon,* lze vyjít z definice, že časově náročný je takový úkon, který je vykonáván mimo dobu, která je stanovena jako pracovní doba kanceláře obhájce.[13] Judikatura pak za časově náročné úkony chápe úkony činěné o svátcích, víkendech, ve večerních nebo nočních hodinách.[14]

Vztah časově náročného úkonu k předávacím řízení je dán zejména tím, kdo určí datum a místo konání tohoto úkonu. Jak bylo řečeno výše, pro předávací řízení platí povinnost nutné obhajoby vyžádaného (§ 14 odst. 1 písm. b) ZMJS). Takový vyžádaný, pokud je v rámci mezinárodní justiční spolupráce zadržen (§ 204 odst. 2 ZMJS), dostane přiděleného obhájce *ex offo*. Takový obhájce je povinen obhajobu převzít a účastnit se vazebního zasedání, kde bude rozhodováno o vzetí vyžádaného do předběžné vazby (§ 204 odst. 4 ZMJS za použití § 94 odst. 1 ZMJS). O vazbě se tak rozhoduje v rámci 24 hodin.[15] Z těchto důvodů může být termín a čas nařízeného vazebního zasedání stanoven na den svátku či víkendu. Termín je tak stanoven obhájci *direktivně* orgánem činným v trestním řízení a pokud takový termín připadá na den svátku či víkendu, obhájci vzniká právo na zvýšení své odměny.

Při takto zvyšované odměně je však zapotřebí vycházet z konkrétních okolností daného případu. Podle *usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 9. 2001, sp. zn. 6 To 92/01* za časově náročný úkon právní služby odůvodňující zvýšení

---

13 SVEJKOVSKÝ, J., VYCHOPEŇ, M., KRYM, L., PEJCHAL, A. a kol.: *Zákon o advokacii. 1. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 566.

14 Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. 8 To 12/02.

15 Za přiměřeného využití § 77 odst. 2 TrŘ, na který výslovně odkazuje § 94 odst. 1 ZMJS.

mimosmluvní odměny ustanoveného obhájce nelze bez dalšího považovat úkon provedený obhájcem v den pracovního klidu nebo pracovního volna. Zásadně je třeba vycházet z okolností konkrétního případu. Nelze například vyloučit, že takové zvýšení může odůvodnit to, že obhájce se má vrátit do své advokátní kanceláře nebo do jiného objektu (věznice apod.) v době pracovního klidu nebo pracovního volna z místa mimo své bydliště (z místa svého rekreačního objektu apod.) k poskytnutí konkrétní neodkladné právní služby.

Při posuzování, zda se v daném případě jedná o časově náročný úkon, aby mohlo být zvýšení odměny přiznáno, vychází soud také z další přiléhavé judikatury. Podle *usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2021, sp. zn. 8 To 331/2021* za časově náročné úkony právní služby je třeba považovat ty, které jsou velmi dlouhé, nebo které obhájce uskutečnil večer či dokonce v noci, ve svátek nebo v den pracovního volna. Jejich časová náročnost však může být různá. Proto odměnu za úkony právní služby nelze kvůli její časové náročnosti zvýšit ve všech případech mechanicky na určitý násobek mimosmluvní odměny a tato otázka se musí posuzovat podle konkrétních okolností.

Obhájce v předávacím řízení velmi často hájí práva cizích státních příslušníků. Zastoupení cizích státních příslušností je různorodé, když se může jednat o Slováky, Poláky, Němce, Ukrajince, Albánce, Rumuny, Bulhary, ale také Japonce, Švédy či Kazachy. V takových případech (vyjma Slováků) bude zapotřebí využívat cizího jazyka tak, aby mu vyžádaný rozuměl. Toto odpovídá zásadě trestního řízení uvedené v § 2 odst. 14 TrŘ, kdy *každý, kdo prohlásí, že neovládá český jazyk, je oprávněn používat před orgány činnými v trestním řízení svého mateřského jazyka nebo jazyka, o kterém prohlásí, že jej ovládá.* Pro tyto případy se k řízení přibírá podle § 28 odst. 1 TrŘ tlumočník, který tlumočí při jednání, respektive při vazebním zasedání. Takový tlumočník se přibírá zejména proto, aby vyžádanému tlumočil důvod konání zasedání, poučení atp., ale také aby tlumočil výpověď vyžádaného soudu. Přítomnost tlumočníka u jednání lze snadno zjistit z protokolu o jednání.

Pochyb o tom, že použití cizího jazyka obhájcem je úkon právní služby, u kterého je namístě navýšit odměnu. Lze totiž předpokládat, že obhájce ovládá jazyk, který ovládá i vyžádaný a může jej v komunikaci s ním využívat. Pro přiznání zvýšení odměny obhájce z důvodu využití cizího jazyka se vyžaduje, aby cizí jazyk využil **sám obhájce**.[16] O úkon mimořádně obtížný nepůjde pak

---

[16] Kovářová, Tichá in KOVÁŘOVÁ, D. et al., *Odměna advokáta, komentář, advokátní tarif a související otázky* podle stavu ke dni 6. 1. 2024, Wolters Kluwer, komentář k § 12 odst. 1.

tehdy, pokud obhájce sám cizí jazyk neovládá a v řízení vystupuje tlumočník.[17]

K automatickému využití zvýšení odměny na základě využití cizího jazyka se vyjádřil též Nejvyšší soud ČR, kdy konstatoval, že *ani přes skutečnost, že advokát (obhájce) při poskytování právní pomoci bude muset hovořit cizím jazykem (...) neznamená, že by bylo možné odhlédnout od charakteru jednotlivých úkonů právní služby a poskytnout za všechny tyto úkony mimořádné zvýšení mimosmluvní odměny paušálně*.[18]

S ohledem na výše uvedené může nastat situace, kdy bude probíhat vazební zasedání s vyžádaným, který prohlásí že rozumí jazyku německému a u jednání bude přítomen tlumočník do jazyka německého. Německý jazyk bude ovládat rovněž obhájce. Tlumočník bude tlumočit **průběh vazebního zasedání vyžádanému a případné repliky vyžádaného vůči soudu**. Již nebude tlumočit vzájemnou komunikaci mezi vyžádaným a jeho obhájcem, neboť obhájce ovládá německý jazyk na takové úrovni, aby se na průběhu obhajoby sám domluvil. V takových případech je dle autora **navýšení odměny kvůli použití cizího jazyka nadbytečné**, neboť je jednání přítomen tlumočník, který obsah konverzace či domluvu nad průběhem obhajoby může přetlumočit. Tlumočník je k jednání přizván zejména za účelem tlumočit průběh jednání vyžádanému, a tato povinnost tlumočit se dle názoru autora vztahuje i na tlumočení vůči obhájci. Obhájce tak nemusel využít cizího jazyka, neboť pro tyto účely mohl využít služeb tlumočníka.

Tento názor autora má pak ještě jeden aspekt, a to aspekt ekonomický. Tlumočník po provedení tlumočnického úkonu zašle soudu vyúčtování tlumočeného dle zvláštního právního předpisu.[19] Jinými slovy, tlumočník je za svůj tlumočnický úkon již odměněn a to soudem (respektive státem). Pokud by obhájce, i přes přítomnost tlumočníka, účtoval zvýšení odměny za využití cizího jazyka (ačkoli to nebylo nezbytné), navýšil by tím náklady své obhajoby (neúčelně) a zvýšil by tím náklady státu, přestože k tomuto nebyl žádný relevantní důvod.

Odlišnou situaci však autor vnímá za situace, **kdy obhájce využívá cizího jazyka při úkonu právní služby, kde není přítomen tlumočník**. Typicky se tak může jednat o poradu s klientem ve věznici podle § 11 odst. 1 písm. c) AT – další porada s klientem. Při těchto poradách či konzultacích za běžných

---

17 Kovářová, Tichá in KOVÁŘOVÁ, D. et al., *Odměna advokáta, komentář, advokátní tarif a související otázky* podle stavu ke dni 6. 1. 2024, Wolters Kluwer, komentář k § 12 odst. 1.

18 Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 1. 2019, č. k. 30 Cdo 4016/2016-485.

19 Vyhláška č. 507/2020 Sb., *o odměně a náhradách soudního tlumočníka a soudního překladatele, ve znění pozdějších předpisů.*

okolností tlumočník přítomen nebývá a obhájce tak nemá jinou možnost než využít při poskytování právní služby cizího jazyka. Za těchto situací je pak naprosto v pořádku a v souladu se smyslem § 12 odst. 1 AT, pokud obhájce zvýší mimosmluvní odměnu, respektive vyúčtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. c) AT navýší v souladu s § 12 odst. 1 AT.

Závěr

Záměrem příspěvku bylo stručně pojednat o některých odlišnostech a specifikách, která vykazuje vyúčtování a následný přezkum odměny a náhrady hotových výdajů obhájce v předávacím řízení.

Předávací řízení je zvláštním typem trestního řízení a výrazným mezinárodním prvkem. Tento mezinárodní prvek se pak silně promítá i do specifických pravidel, jak přistupovat k některým ustanovením advokátního tarifu při vyúčtování odměny po pravomocném skončení řízení.

Příspěvek byl zaměřen na předávací řízení, kdy osoba vyžádaného bývá předávána do jiného členského státu Evropské unie za účelem výkonu trestu v tomto státu, nebo jeho předání k trestnímu stíhání. Toto je konáno na podkladě evropského zatýkacího rozkazu, který mimo jiné obsahuje údaje o **i)** trestu či zbytku nevykonaného trestu, který vyžádaný bude vykonávat v jiném členském státě, nebo **ii)** údaje o horní hranici trestní sazby, kterou je vyžádaný v členském státě ohrožen, pakliže bude předán k trestnímu stíhání. Z těchto údajů pak musí obhájce vycházet při určení sazby tarifu a určení výše odměny za jeden úkon právní služby.

Mezinárodní prvek se může projevit také za situace, kdy při poskytování právní pomoci využívá obhájce cizího jazyka a na to konto pak navyšuje odměnu za úkon právní služby podle § 12 odst. 1 AT. Autor zde vyjadřuje názor na situace, za kterých je možné obhájci přiznat jím uplatňované navýšení, kdy naopak ne, kdy tyto situace jsou podmíněny přítomností soudem přibraného tlumočníka. Pokud je tlumočník k úkonu soudem přibrán, není dle názoru autora zapotřebí přiznávat navýšení odměny obhájci za použití cizího jazyka, když jej využít vůbec nemusel a mohl využít služeb tlumočníka.

Předávací řízení v oblasti odměny vykazuje ještě řadu drobnějších specifik, příkladem může být zaměňování předběžného šetření (§ 203 ZMJS) s přípravným řízením podle trestního řádu při vyúčtování úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. f) AT – prostudování spisu při skončení vyšetřování (často

označované jako „nahlížení do spisu“). Odměna za nahlížení do spisu by pak mohla být obhájci přiznána například v případě, když by věc svou rozsáhlostí a složitostí vyžadovala rozsáhlé studování spisu a obhájce neměl možnost spis prostudovat při skončení vyšetřování.[20] To však není případ předávacího řízení. V rámci „předávacího řízení“ se přípravné řízení nekoná, koná se předběžné šetření (§ 203 ZMJS), které však nelze s přípravným řízením zaměňovat. Je však samozřejmě nutné hodnotit každý jednotlivý případ a pokaždé individuálně vyhodnocovat, zda nejsou dány podmínky pro přiznání uplatněného úkonu.

Předávací řízení a přezkum vyúčtované odměny obhájce v tomto řízení patří k velmi zajímavým a velmi aktuálním oblastem a stává se téměř „běžnou agendou“ na trestních úsecích krajských soudů, zejména pak senátů specializovaných na mezinárodní justiční spolupráci.

Mezinárodní justiční spolupráce je stále více a více frekventovanou agendou, se kterou se dostávají do kontaktu trestní oddělení soudů. Jako každé odvětví či typ práva, i mezinárodní justiční spolupráce vykazuje určité odlišnosti oproti „klasickému“ trestnímu řízení. Odlišnosti vykazují také pravidla stanovování odměn pro ustanovené či zvolené obhájce v extradičních řízeních. A právě těmto specifikům se ve stručnosti věnoval tento příspěvek, zejména také za pomoci soudních rozhodnutí, která pomáhají dotvářet a vykládat právní úpravu advokátního tarifu tak, aby byla v souladu s právem tuzemským, ale také evropským či mezinárodním.

***

Summary

Specifics of remuneration for legal services provided by a defense attorney in extradition proceedings

Extraditional proceedings are a special type of criminal proceedings and a distinct international element. This international element is then strongly reflected in the specific rules on how to approach certain provisions of the bar tariff when charging fees after the final conclusion of the proceedings. The paper focuses on a brief discussion of some of the differences in specifics, which shows the billing and subsequent review of the attorney's remuneration and reimbursement of cash expenses in the handover proceedings, including an indication of the author's own opinions.

---

[20] Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 9. 1998, sp. zn. 4 To 53/98.